

Oud Nieuws

Kees Verweij

In het vorige nummer van De Strandloper heb ik een stukje laten afdrukken van Meester De Boer, een bekend hoofdonderwijzer te Noordwijk aan Zee. In dat artikel blies hij de loftrumpet over de prachtige bloei van vele planten in Noordwijk.

Gelet op het feit, dat vele vooral wat oudere Noordwijkers een bijzondere herinnering aan deze man hebben, leek het mij leuk om nog eens zo'n artikel in dit blad te plaatsen.

Ditmaal gaat het over "Ontbladerde bomen", een toepasselijk onderwerp in deze tijd. Naat een zuiver botanische benadering geeft dit onderwerp bij hem aanleiding tot verschillende andere bespiegelingen; welhaast een soort overdenking.

Dit artikel vond in in De Noordwijker van 13 november 1936, een blad, waarin hij nog verschillende andere artikelen heeft geschreven.

UIT DE NATUUR

ONTBLADERDE BOOMEN

De boomen zien ~~z~~art,
en hun drolgende ~~a~~nachten
staan veertig en vrij
als de spere in de ~~l~~uist eens ridders,
het teeken ten ~~s~~torde te wachten.

GEZELLE.

Van de bladerpracht is niet veel meer over. Wat ~~z~~ich nog aan de boomen bevindt, vertoont niets meer van de zomersche frisheid of van de tintelende herfstkleuren; nog enkele dorre bladeren. Van pracht is al geen sprake meer. En als de Novemberstormen blijven woeden, zullen binnen enkele dagen de boomen zich in al hun naaktheid vertoonen. Van bladeren beroofd, had ik bijna geschreven, mij aansluitend bij het spraakgebruik. Maar dat zou niet juist zijn. De boomen zijn immers niet passief bij deze aftakeling; zij werpen ze af, laten ze vallen.

Noodgedrongen, 't is waar. Zoals wij menschen, door den woesten aandrander gesommeerd met de bedreiging „je geld of je leven!” 't meestal ook maar 't verstandigst achten, onze beurs af te geven. Zoals de zeeman, als er gevaar dreigt, niet alleen de zeilen reeft of strijkt, maar er zelfs niet voor terugdeinst, om den mast te kappen en een deel der lading prijs te geven. Om het veege lijf te bergen. „Saevis tranquillus in undis”: „Rustig te midden der woedende baren.” Dat wensch ik den koeenen visschers, in wier midden ik zoo lang woonde. „Scheepje onder Jezus' hoedel”

— Ontbladerde boomen! Ik kan me voorstellen, dat 't weemoedig stemt, wie alleen maar oog heeft voor blad en bloem, wie niet anders hoort dan het lied der vergankelijkheid, door het oude, klassieke lied aldus vertolkt:

Als een kleed zal 't al verouden;

Niets kan hier zijn stand behouden;

Wat uit stof is, neemt een end

Door den tijd, die alles schendt.

Maar er is ook wat anders te zien en te beluisteren. Het leven is immers gered en de knoppen aan de bladerlooze twijgen en takken roepen ons toe: „We zijn niet dood! In ons groeit het leven, dat de lente afwacht, om in nieuwe schoonheid uit te breken!”

— — — Uit de oude grauwte van

de schiergestorven boomen

zal nieuwgeboren schoonheid eens,

en sterkte, henenstreamen.

Intusschen is er volop te genieten.

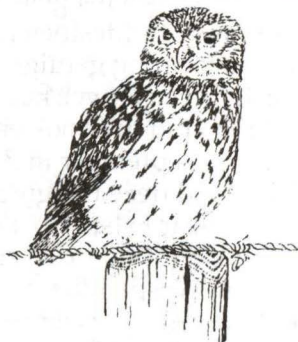
Natuur in slaap is óók schoon. 't Is nu

Ik kan 't U aanraden, zóó alle boomen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, al vergelijkende. Als ge daarmee bezig zijt, zult ge aan de kale boomen steeds meer schoonheid ontdekken. De enkele groenblijvende boomen en heesters brengen wat afwisseling. De prachtig roode rozebotels en cotoneasterbessen geven kleur en schittering, terwijl de witte sneeuwbesen als lichtende lampjes de somberheid verdrijven. Zwermen vinken en troepjes meezen brengen aangename afwisseling, en verbreken de stilte, en hun kleuren schitteren nog meer dan in den zomer. Roodborstjes zoeken uw gezelschap en geven, heel koket, hun repertoire ten beste, heele strophen, met fluittonen en trillers in allerlei combinaties.

'k Zie geren de takken, dikke
en dunne, uit eenen stamme
gesprongen, rechte omhoog staan,
hun handen uitgestrekt;
zoo schoone, alsof zij baden—

d.B.

de tijd, om het karakter der boomen te bestudeeren. De gerimpelde, gescheurde bast der eiken verraadt hun ouderdom niet alleen, maar getuigt ook van strijd en moeite; de knoestige takken vormen zóó'n karakteristieke kruin, dat ge ook den ontbladerden eik te midden van alle andere boomen kunt herkennen. De beuk heeft een gladden, blinkenden stam, hier en daar met scheuren aan den zonnkant; aan de regenzijde gewoonlijk begroeid met grijze korstmossen, soms met gelen en roodachtigen weerschijn. De dikke wortels, die zich rond den stamvoet boven den grond vertoonen, laten vermoeden, hoe sterk hij verankerd staat; eigenaardig en opvallend is de rimpeling van het onderste deel van den stam, als door beeren gesteund. De dunne takjes, zigzagsgewijs heen en weer gebogen, met de lange, spits-, bruine knoppen moeten uw aandacht trekken, evenals de geweldig dikke gesteltakken, zoodat 't U niet moeilijk zal vallen, reeds van verre de beuken te onderscheiden van de andere boomen.

Echt geld!

Heeft u uw geld al eens in het echt gezien? Bij de **Stichting Het Zuidhollands Landschap** vindt u ze allemaal. Roodborstjes, snippen en steenuilen zie je er nog. Zelfs bijen, zonnebloemen en vuurtorens kom je er tegen. **Steun ons en word lid.** Met uw geld zorgen wij dat u het "echte geld" kan blijven zien.

NATUURLIJK DOEN.

Knip de bon uit en stuur hem ongefrankeerd naar:
Het Zuidhollands Landschap,
Antwoordnummer 646, 3000 WB Rotterdam.
Voor informatie of aanmelding **bel 010-4135045.**

